

I. Αυτά τα δέντρα δε βολεύονται με λιγότερο ουρανό,
αυτές οι πέτρες δε βολεύονται κάτω απ' τα ξένα βήματα,
αυτά τα πρόσωπα δε βολεύονται παρά μόνο στον ήλιο,
αυτές οι καρδιές δε βολεύονται παρά μόνο στο δίκιο.

Ετούτο το τοπίο είναι σκληρό σαν τη σιωπή,
σφίγγει στον κόρφο του τα πυρωμένα του λιθάρια,
σφίγγει στο φως τις ορφανές ελιές του και τ' αμπέλια του,
σφίγγει τα δόντια. Δεν υπάρχει νερό. Μονάχα φως.

Ο δρόμος χάνεται στο φως κι ο ίσκιος της μάντρας είναι σίδερο.
Μαρμάρωσαν τα δέντρα, τα ποτάμια κ' οι φωνές μες στον ασβέστη του ήλιου.
Η ρίζα σκοντάφτει στο μάρμαρο. Τα σκονισμένα σκοίνα.
Το μουλάρι κι ο βράχος. Λαχανιάζουν. Δεν υπάρχει νερό.

Όλοι διψάνε. Χρόνια τώρα. Όλοι μασάνε μια μπουκιά
ουρανό πάνου απ' την πίκρα τους.
Τα μάτια τους είναι κόκκινα απ' την αγρύπνια,
μια βαθειά χαρακιά σφηνωμένη ανάμεσα στα φρύδια τους
σαν ένα κυπαρίσσι ανάμεσα σε δυο βουνά το λιόγερμα.

Το χέρι τους είναι κολλημένο στο ντουφέκι
το ντουφέκι είναι συνέχεια του χεριού τους
το χέρι τους είναι συνέχεια της ψυχής τους -
έχουν στα χείλια τους απάνου το θυμό
κ' έχουνε τον καημό βαθιά-βαθιά στα μάτια τους
σαν ένα αστέρι σε μια γούβα αλάτι.

Όταν σφίγγουν το χέρι, ο ήλιος είναι βέβαιος για τον κόσμο
όταν χαμογελάνε, ένα μικρό χελιδόνι φεύγει μες απ' τ' άγρια γένεια τους

όταν κοιμούνται, δώδεκα άστρα πέφτουν απ' τις άδειες τσέπες τους
όταν σκοτώνονται, η ζωή τραβάει την ανηφόρα με σημαίες και με ταμπούρλα.

Τόσα χρόνια όλοι πεινάνε, όλοι διψάνε, όλοι σκοτώνονται
πολιορκημένοι από στεριά και θάλασσα
έφαγε η κάψα τα χωράφια τους κ' η αρμύρα πότισε τα σπίτια τους
ο αγέρας έρριξε τις πόρτες τους και τις λίγες πασχαλιές της πλατείας
από τις τρύπες του πανωφοριού τους μπαινοβγαίνει ο θάνατος
η γλώσσα τους είναι στυφή σαν το κυπαρισσόμηλο
πέθαναν τα σκυλιά τους τυλιγμένα στον ίσκιο τους
η βροχή χτυπάει στα κόκκαλά τους.

Πάνου στα καραούλια πετρωμένοι καπνίζουν τη σβουνιά και τη νύχτα
βιγλίζοντας το μανιασμένο πέλαγο όπου βούλιαξε
το σπασμένο κατάρτι του φεγγαριού.
Το ψωμί σώθηκε, τα βόλια σώθηκαν,
γεμίζουν τώρα τα κανόνια τους μόνο με την καρδιά τους.

Τόσα χρόνια πολιορκημένοι από στεριά και θάλασσα
όλοι πεινάνε, όλοι σκοτώνονται και κανένας δεν πέθανε
πάνου στα καραούλια λάμπουνε τα μάτια τους,
μια μεγάλη σημαία, μια μεγάλη φωτιά κατακόκκινη
και κάθε αυγή χιλιάδες περιστέρια φεύγουν απ' τα χέρια τους
για τις τέσσερις πόρτες του ορίζοντα.

II. Κάθε που βραδιάζει με το θυμάρι τσουρουφλισμένο στον κόρφο της πέτρας
είναι μια σταγόνα νερό που σκάβει από παλιά τη σιωπή ως το μεδούλι
είναι μια καμπάνα κρεμασμένη στο γερο-πλάτανο που φωνάζει τα χρόνια.

Σπίθες λαγοκοιμούνται στη χόβολη της ερημιάς
κ' οι στέγες συλλογιούνται το μαλαματένιο χνούδι
στο πάνω χέιλι του Αλωνάρη
κίτρινο χνούδι σαν τη φούντα του καλαμποκιού καπνισμένο
απ' τον καημό της δύσης.

Η Παναγία πλαγιάζει στις μυρτιές με τη φαρδειά της φούστα
λεκιασμένη απ' τα σταφύλια.
Στο δρόμο κλαίει ένα παιδί και του αποκρίνεται απ' τον κάμπο
η προβατίνα πούχει χάσει τα παιδιά της.

Ίσκιος στη βρύση. Παγωμένο το βαρέλι.
Η κόρη του πεταλωτή με μουσκεμένα πόδια.
Απάνου στο τραπέζι το ψωμί κ' η ελιά,
μες στην κληματαριά ο λύχνος του αποσπερίτη
και κει ψηλά, γυρίζοντας στη σούβλα του, ευωδάει ο γαλαξίας
καμένο ξύγκι, σκόρδο και πιπέρι.

Α, τι μπρισίμι αστέρι ακόμα θα χρειαστεί
για να κεντήσουν οι πευκοβελόνες στην καψαλισμένη μάντρα του
καλοκαιριού "κι αυτό θα περάσει"
πόσο θα στίψει ακόμα η μάνα την καρδιά της πάνου απ' τα εφτά
σφαγμένα παλληκάρια της
ώσπου να βρει το φως το δρόμο του στην ανηφόρα της ψυχής της.

Τούτο το κόκκαλο που βγαίνει από τη γης
μετράει οργιά-οργιά τη γης και τις κόρδες του λαγούτου
και το λαγούτο αποσπερίς με το βιολί ως το χάραμα
καημό-καημό το λεν στα δυοσμαρίνια και στους πεύκους
και ντιντινίζουν στα καράβια τα σκοινιά σαν κόρδες
κι ο ναύτης πίνει πικροθάλασσα στην κούπα του Οδυσσέα.

Α, ποιος θα φράξει τότες τη μπασιά και ποιο σπαθί θα κόψει
το κουράγιο
και ποιο κλειδί θα σου κλειδώσει την καρδιά που με τα δυο θυρόφυλλά της διάπλατα
κοιτάει του Θεού τ' αστροπερίχυτα περβόλια;

Ωρα μεγάλη σαν τα Σαββατόβραδα του Μάη στη ναυτική ταβέρνα
νύχτα μεγάλη σαν ταψί στου γανωτζή τον τοίχο
μεγάλο το τραγούδι σαν ψωμί στου σφουγγαρά το δείπνο.
Και να που ροβολάει τα τρόχαλα το κρητικό φεγγάρι
γκαπ, γκαπ, με είκοσι αράδες προκαδούρα στα στιβάλια του,

και νάτοι αυτοί που ανεβοκατεβαίνουνε τη σκάλα του Αναπλιού
γεμίζοντας την πίπα τους χοντροκομμένα φύλλα από σκοτάδι,
με το μουστάκι τους θυμάρι ρουμελιώτικο πασπαλισμένο αστέρι
και με το δόντι τους πευκόρριζα στου Αιγαίου το βράχο και το αλάτι.

Μπήκαν στα σίδερα και στη φωτιά, κουβέντιασαν με τα λιθάρια,
κεράσανε ρακί το θάνατο στο καύκαλο του παππουλή τους,
στ' Αλώνια τα ίδια αντάμωσαν το Διγενή και στρώθηκαν στο δείπνο
κόβοντας τον καημό στα δυο έτσι που κόβανε στο γόνατο το κριθαρένιο τους καρβέλι.

Έλα κυρά με τ' αρμυρά ματόκλαδα, με φλωροκαπνισμένο χέρι
από την έγνοια του φτωχού κι απ' τα πολλά τα χρόνια -
η αγάπη σε περμένει μες στα σκοίνα,
μες στη σπηλιά του ο γλάρος σου κρεμάει το μαύρο κόνισμά σου
κι ο πικραμένος αχινιός σου ασπάζεται το νύχι του ποδιού σου.
Μέσα στη μαύρη ρώγα του αμπελιού κοχλάζει ο μούστος κατακόκκινος,
κοχλάζει το ροδάμι στον καμένο πρίνο,
στο χώμα η ρίζα του νεκρού ζητάει νερό για να τινάξει ελάτι
κ' η μάνα κάτου απ' τη ρυτίδα της κρατάει γερά μαχαίρι.

Έλα κυρά που τα χρυσά κλωσσάς αυγά του κεραυνού -πότε μια μέρα θαλασσιά θα βγάλεις
το τσεμπέρι και θα πάρεις πάλι τ' άρματα
να σε χτυπήσει κατακούτελα μαγιάτικο χαλάζι
να σπάσει ρόιδο ο ήλιος στην αλατζαδένια σου ποδιά
να τον μοιράσεις μόνη σου σπυρί-σπυρί στα δώδεκα ορφανά σου,
να λάμψει ολόγυρα ο γιαλός ως λάμπει η κόψη του σπαθιού και τ' Απριλίου το χιόνι

και νάβγει στα χαλίκια ο κάβουρας για να λιαστεί και να σταυρώσει τις δαγκάνες του.